

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 24
Den 10 Juni.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: Signe och A. Walder.

45 årg.
1928.

Paulus föres till Rom.

Apg. 27: 21—26, 38—44.

en store hednaaposteln hade länge hoppats att få komma till Rom. Som en fri man hade han tänkt företaga resan dit, men nu fick han komma som en fånge. Det går icke alltid som man önskar och beräknar även då man arbetar uti Herrens vingård.

Under rannsakingen i Cesarea hade Paulus väddjat till kejsaren, och för den skull måste han sändas till Rom. Från Cesarea fördes han med ett skepp från Adramyttium och vid Myrra i Lycien fördes han över till ett annat skepp, som skulle segla till Italien.

Färden med detta fartyg blev allt annat än behaglig, ty höststormarna rasade med väldig kraft. Dessa höststormar på Medelhavet äro ofta fruktansvärda. Och den tidens fartyg voro icke så sjödugliga. Paulus' resa var fränsett den rasande stormen icke på något sätt angenäm, ty de medresande bestodo till en del av fångar. Men dessa voro icke fängslade för Jesu Kristi namns skull.

Att fortsätta färden under denna stormiga tid av året ansåg Paulus

för riskabelt, därför varnade han hövitsmannen att fortsätta seglingen. Men denne trodde mera på styrmanen och skeppsägaren. Hövitsmannen tänkte utan tvivel: Icke förstår sig Paulus på detta. Han har ju aldrig varit sjöman. Skeppsägaren och styrmanen ha ju sakkunskap och därför måste jag mera tro på dem.

Men hövitsmannen fick några dagar senare se, att den lille, bleke mannens ord voro klokare. Om han lytt Paulus' goda råd, hade han och alla de andra undgått många fruktansvärda dagar och nätter med dödens vålnad framför sina ögon. Att akta på goda råd är en verklig dygd. Därigenom besparar man sig många bekymmer och ledsamheter. Om du är klok och förständig, aktar du på alla goda råd som givas dig. Det är så många faror, som lura på dig under din färd genom livet. Le icke åt dem som varna dig för farorna. Många ha gjort på detta sätt och det har gått dem illa.

Trots Paulus' uppmaning att stanna fortsattes färden. Men det blev en

fruktansvärd resa. Stormen drev skeppet allt längre och längre från Kretas kust. Brottsjöarna störtade över det till undergång vigda skeppet. Förskräckelse och fruktan grepo alla utom Paulus. I farans stund behöll han sitt lugn, och hans själsstyrka växte med faran. Här framträdde hos honom det verkliga hjältemodet.

Kanske flera av dem, som voro ombord, hade ansett Paulus som en drömmare. Men nu fingo de andra tankar om honom. Han blev skeppets befälhavare. Han tillsade dem, som voro ombord, att de skulle äta. Han var full av mod och tillförsikt. Gud hade uppenbarat för honom, att ingen skulle omkomma.

Genom sitt värdiga uppträdande blev Paulus ett medel till de övriga fångarnas frälsning. Vid skeppsbrottet blevo alla räddade genom Paulus' ingripande. Såsom han fick vara ett medel till de skeppsbrutnas frälsning, så må vi bedja Gud, att han giver oss kraft att hjälpa dem, som andligen hålla på att förgås. Detta må städse vara vår bön.

A. Walder.

Guds underbara vägar.

(Forts. fr. n:r 23.)

När Robert hade slutat sitt dagliga arbete, kunde han fritt förfoga över sin lediga tid. Fatme visste, att han aldrig missbrukade dessa stunder. Han hjälpte den gamle bokhållaren Effendi att packa upp och packa in varor, och han lärde sig därvid saker, som han annars aldrig hade lärt sig. Eller också såg han på de unga turkarna på kontoret, som höllo på att räkna och skriva, eller lärde han sig av trädgårdsmästaren namn på blommor och träd. Han anlade själv några rabatter, och på dessa planterade han sina älsklingsblommor. Han gav varje morgon en bukett friska blommor till

sin fostermor. Var han på fälten, såg han med vemod, huru turkarna spände slavarna tillsammans med en oxe vid oket, och sedan fingo de draga plogen tillsammans med djuren.

Men för alla nya intryck och trots sina fosterföräldrars kärlek glömde Robert dock inte sina föräldrar, och ofta överfölls han av svärmod. Då lutade han sig mot staketet, som skiljde trädgården från Tigris, och såg med tårskymda ögon på de många skepp, som gungade på floden. Och en önskan steg upp inom honom: Om du en gång kunde gå ombord på detta fartyg och söka dina föräldrar!

Men vart skulle han vända sig? Han visste inte ens platsen, där rövorna hade berövat honom det käraste han ägde, ännu mindre, var hans föräldrar nu uppehöll sig. En dag var hans sorg så stor, att han inte kunde bevinga den och han kastade sig orolig hit och dit i sin bädd. Tårar rullade utför hans kinder och han suckade så högt att Fatme förskräckt skyndade in från ett sidorum. "Är du sjuk, min älskling?" frågade hon deltagande, när hon såg Roberts bleka ansikte. "Nej", svarade pojken sakta, "men jag måste till mina föräldrar." Då satte sig Fatme vid hans bädd och tryckte honom kärleksfullt till sitt bröst och sade: "Trivs du inte hos oss, du önskar ju alltid att komma härifrån? Ser du, min man och jag älska dig mycket och vilja vara som föräldrar för dig; ingen vet, var dina föräldrar nu äro, och om jag också sände ut bud i alla riktningar, skulle de dock icke bliva funna. Det är väl möjligt, att Allah en gång skall föra dem till dig, men till dess är du vår son. Ännu många tröstande ord sade Fatme till honom, och snart lugnade han sig och somnade lugnt i hennes armar. På aftonen återvände Harun från en resa. Hans hustru berättade genast om sin skyddslings sorg, och Harun lade flera vackra saker på hans bädd, som han kunde glädja sig åt om morgonen. När Robert vaknade och hans ögon föllo på skänkerna, kastade han sig jublande om sin välgörarens hals. Särskilt förtjust blev han i en liten kroksabel med gyllene fäste. Men mitt i leken blev hans ansikte med ens allvarligt. "Se, du företager många resor för att förtjäna pengar", sade han till köpmannen, "kan du inte göra en, för att söka mina föräldrar?"

"Kära Robert", sade Harun djupt rörd, "jag kunde resa flera mil och inte finna dem; men om jag förde dem med mig, då skulle du följa med

dem, och Fatme och jag hade då ingen son mer."

"Säkerligen skall jag följa dem", sade pojken eftertänksamt, "men jag skall hava er desto kärare. Kanske stannar jag här i Bagdad med mina föräldrar, och då skall jag dagligen besöka er och ha vackra blommor med mig."

Ären gingo, och Robert växte upp till yngling. Han glömde aldrig sina föräldrar, lika litet som den kristna religionen, som tidigt hade utsatts i hans mottagliga hjärta. När han hörde, att det fanns en liten kristen församling i Bagdad, bad han sin fostermor så länge, tills hon gav sitt löfte till att han fick besöka gudstjänsterna. Den ädelmodige Eustachius, prästen i denna församling, mottog honom vänligt, och under hans ledning och inflytande fick Robert mitt ibland främmande förhållanden behålla ett rent, barnsligt sinne. Mot sina fosterföräldrar var han en trogen och lydlig son, men när Harun en dag sade till honom: "Mitt kära barn, om du avsäger dig den kristna religionen och blir anhängare av vår religion, så skall jag adoptera dig, och när jag är död, så tillfaller alla mina rikedomar dig." Då sade Robert: "Tidigt hava mina föräldrar lärt mig, att uppskatta den kristna religionen som den största rikedom, och för alla skatter i världen lämna jag inte den. Skulle jag dessutom bedröva mina kära föräldrar, som icke utan sorg tänka på mig? Nej, jag bliver trogen min religion, hur det än kommer att gå."

Över detta svar blev Harun djupt bedrövad, men han måste dock beundra ynglingens ståndaktighet. Även Fatme använde förgäves hela sin vältalighet. Roberts ståndaktighet i sin trosbekännelse växte starkare dag för dag, och oftare än vanligt besökte han det lilla kapellet och pastor Eustachius.

(Forts.)

Solskensmorgon.

Solskensmorgon utan moln, som
skymma,
solskensmorgon med all världens
fröjd!

Tårar torka, sorgerna de rymma,
man är bara lycklig och förnöjd!
Solskensmorgon strålande och blid,
än jag minns dig från min barndoms-
tid!

Solen minns jag stråla över
vallen
med dess mjuka, gröna gräs och
strå,
solsken var det över gamla tallen,
över hållar mossiga och grå,
solsken över kära far och mor,
över syster och mig själv och
bror!

Molnen kommo sedan många, många,
lätta eller tunga nog ibland,
solen den blev gömd i dagar långa,
fast det ljusnade väl efterhand,
men som i min barndoms solskensvår,
himlen aldrig mera molnfri står.

Kan jag likväl endast stilla bida,
då det mörknar över stig och led,
kan jag lära mig att tåligt lida,
skall ej sorgens moln mitt mod slå ned,
om i trägen bön till Gud jag går,
efter mörker sol jag skåda får.

ELLA.

Vårt femtioårsjubileum.

(Forts. fr. nr 23.)

Över 100 missionärer äro nu anställda i Kongo. Vad göra alla dessa? fråga ni. De ha fullt upp med arbete. Vid alla huvudstationer ha vi skolor, där gossar och flickor undervisas i vanliga skolämnen, slöjd, jordbruksarbete m. m. Så ha vi sjukhus, där stackars lidande människor få hjälp, ofta till både kropp och själ. Sedan vår missions början ha vi haft bara två läkare därute, dr K. S. Walfridsson, som ej länge fick fortsätta sin välsignelsebringande verksamhet, förrän missionens Herre kallade honom hem, och dr G. Palmær, som i flera perioder verkat därute och riktigt satt fart i sjukvårdsarbetet. Jämte dessa två har en hel skara av duktiga sjuksköterskor arbetat i sjukvården och hjälpt många till hälsa igen.

Predikan, bybesök m. m. höra ock till en missionärs arbete. Till varje station hör ett stort distrikt, i vilket infödda lärare verka. De undervisa i byskolorna, besöka de sjuka, hålla möten och söka på alla sätt hjälpa människorna.

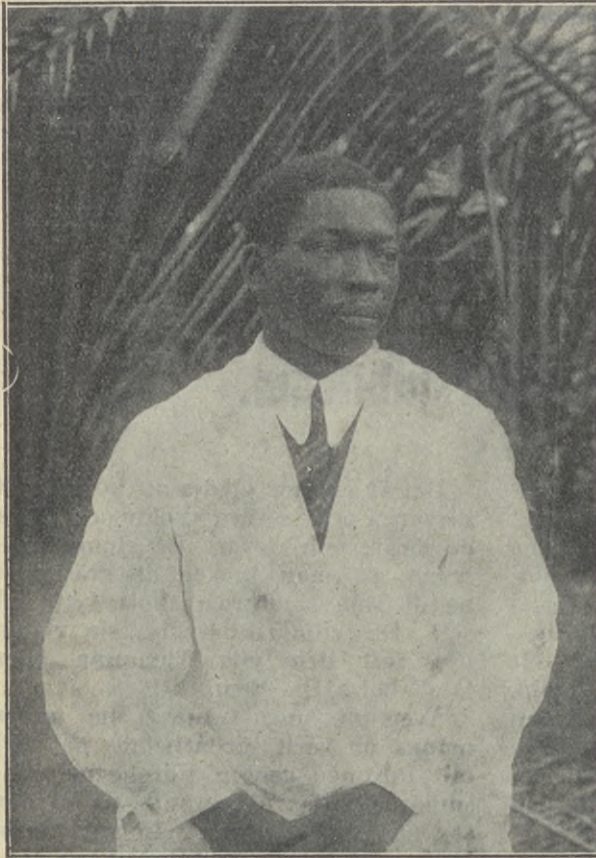
Under fjolåret gingo 14,670 elever i våra olika skolor. Då förstår ni, att bättre tider nu äro för handen för Kongos folk. För 50 år sedan fanns inte en enda läskunnig person i hela landet, och nu kunna tusenden läsa Guds ord på sitt eget tungomål.

Det är en stor glädje att komma ut i byarna och se våra skolor och hälsa på lärare och elever. Då sjunga gossarna, så man tycker, att grästaken på de små skolhusen skola lyfta på sig. De vilja riktigt visa sin glädje över att den vita "mamma eller tata" hälsar på dem.

Även ni, unga vänner, ha under många år varit medarbetare på vårt fält i Kongo genom Edra egna missionärer. För närvarande ha ni där sex egna missionärer, nämligen Sam. Hede med fru, O. Burell med fru, Hildegard Nilson och J. Örneman.

Många, många svarta gossar och flickor tacka Gud för att de genom er kärlek och er offervillighet lärt känna livets väg.

Till vårt jubileum komma många långväga gäster. De mest intressanta av dem bli nog pastor Markus Cheng från Kina och seminarielärare Jeremia Kibangu från Kongo. Den senares levnadsteckning, skriven av er tant Barnavän, finns utgiven på Missionsförbundets förlag och kostar 50 öre. Kibangu är från trakten av vår station Kingoyi. Vid tiden för missionärernas ankomst dit var han en liten okunnig hednagosse, men nu har han genom Guds nåd och missionärernas verksamhet blivit en nitisk och duglig lärare bland sitt eget folk. Många av

Jeremia Kibangu.

eder komma nog att få se och höra honom, och jag är viss om, att han då å sitt lands vägnar vill hjärtligt tacka

eder för edert deltagande i missionsarbetet.

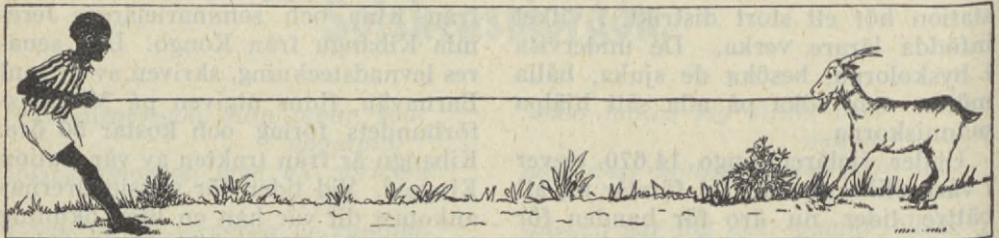
Tänk en så hög och härlig uppgift vi ha, som få vara med och sprida kunskapen om Gud till olika folk och stammar. För det borde vi tacka Gud varje dag.

Och vid vår jubileumsfest så borde vi lova både Gud och oss själva att i kommande dagar bli mer nitiska, när det gäller missionsarbetet. Mycket arbete har blivit utfört under dessa femtio år, men ännu mycket mer återstår att göra. Stora stammar i Kongo ha ännu ej hört evangelium, utan leva hedningens mörka, tröstlösa liv. Vår uppgift är att sända dem livets ljus.

Tänk vilken glädje, när vi hemma hos Gud få möta de kärvar, vi vunit från Kongo. Det skall säkert bli en stor skara, som tillsammans med oss skall sjunga Guds och Lammets sång.

Må vi inte tröttna, lön, större än vi ana, väntar varje trogen arbetare i Guds vingård.

S. W.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 17 juni.

SMABARNSAVDELNINGEN.

Gud skapar växterna. 1 Mos. 1:11—13.
Ps. 104:13—14.

Minnesvers: Jordan mättas av den frukt du skapar. Ps. 104:13 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Paulus på Malta. Apg. 28:1—10.
Minnesvers: Se, jag har givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att förtrampa alla ovänners härsnakt, och han

skall icke kunna göra eder någon skada. Luk. 10:19.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Israel vid Röda havet. 2 Mos. 14:5—9, 21—31.

Minnesvers: Genom tron drogo de fram genom Röda havet likasom på torra landet; men när egyptierna försökte gå samma väg, dränktes de. Hebr. 11:29.

Lösning av prisuppgifterna 1927.

N:r 13. Dubbel kamgåta.

Karakorum, starr, stäre, Adolf, skura.
Rätt löst av 59 barn.

N:r 14. Bibelgåta.

Mirjam, 2 Mos. 15:20, Debora, Dom. 4:4,
Hulda, 2 Kon. 22:14, Den falska Noadja,
Neh. 6:14. Rätt löst av 27 barn.

N:r 15. Bibelgåta.

Moses och Paulus. Rätt löst av 41 barn.

N:r 16. Palindrom.

Krut — turk. Rätt löst av 63 barn.

N:r 17. Charad.

Barnskorna. Rätt löst av 58 barn.

N:r 18.

Stuttgart. Rätt löst av 65 barn.

N:r 19.

Madame. Rätt löst av 50 barn.

1 HUND
2 lund
3 land
4 lind
5 vind
6 vina
7 vana
8 vara
9 VARG

N:r 20.

Rätt löst av 41 barn.

N:r 21. Visitedsgåta.

Predikant. Rätt löst av 50 barn.

N:r 22.

Nordpolen. Rätt löst av 42 barn.

N:r 23.

Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. Rätt löst av 64 barn.

N:r 24.

Babel — kabel. Rätt löst av 54 barn.

N:r 25. Charad.

Lövmask. Rätt löst av 10 barn.

N:r 26. Rebus.

De komma efter oss före nyår. Rätt löst av två barn.

En långfärd. II.

sör våra minsta.

Till Västerås var vägen från Sala
ganska gen,
där sågo de båd' Djäkneberg och
kyrka.
Bland millioner gurkor åt mor de
valde en;
sen fram igen med nyförvärvad
styrka!

Det dröjde inte länge, förrän i
Örebro
till Engelbrektsstatyn de båda
gingo,
där blevo de så fina om fötterna,
mann'tro,
ty nya skor de nästan gratis fingo.

Direkt bort till fabriken de for
att köpa kex.
Det blev passabel matsäck, kan
man veta,
Och förr'n nå'n kunde ana, de
voro långt till vägs
och började i Värmland Karlstad
leta.

De hade hört, att solen ska skina
där så rart,
och det slog in, så att de måste
köpa
en parasoll me'samma, det var ju
underbart,
och så på nytt begynte bilen löpa.

ELLA.